

מאתרי הסירים
של מיסעדה מזרחית
בכרס-התימנים
צמחה זמרת "הנשמה"
ההופכת אלילתה
של ישראל השנייה

לזמרת, שעיניה היו עצומות וכולה כאחוזת דיבוק.

אותה זמרת לא היתה אלא אהובה עוזרי, בת ה-28, הפצצה הלוהטת ביותר כיום של עולם הזמר המזרחי בארץ. זמרת-נשמה בנוסח תימן, השרה על דבר רים שבלב ומצליחה — בקולה החזק — להדור אל תוך גיבכי ריגשותיהם של מאזיניה.

עד לפני ארבעה חודשים היתה אהובה עוזרי צעירה אלמונית, שעבדה כטבחית במיסעדה של מאיר ג'וב, בכרס-התימנים

שיר הסירים

יאללה חבריה
 קוראת אהובה בעלת הביטחון העצמי המופגן, מעל הבמה, ומשלהבת את קהלה היוצא מגידרו.

אביב, יוצאייקבוץ בחלקם, ששרו על "סוף עונת התפוחים עם ניצה", או על "ככה את רצית אותי". שפתה של תמוז לא היתה שפתם, מישחקי-המילים, מונחי הסלנג כל אלה לא היו נהירים להם.

לעומת זאת קולעת אהובה עוזרי בדיוק לשפתם של תושבי עיירות-הפיתוח ופרברי תל-אביב. בכרס-התימנים היא מלכה בלתי-מוכתרת, בשכונת-התיקווה היא יכולה ל"עבור רק עם ליווי צמוד, אחרת, כפי שהיא אומרת בעצמה, "יאכלו אותי".

בעיירות-הפיתוח היא מופיעה כשהיא מלווה בדרך-כלל בשוטרים-בשכר, סיגנון שירתה הסנטימנטלי נופל על אוזניים קשור מתוחכמת, כל אלה ערבים לאוזני מאזיניה. בנות המילים הפשוטות, המנגינה הבלתי-מוזכרת, היא מצליחה לסחוט מהקהל שלה מה שאריק איינשטיין לא הצליח מעולם לסהוט מקהל-שלו. יש אימרים כי תופעה מסוגה של אהובה

יודפסו מייד תקליטים חדשים, ואהובה הפכה הזמרת הנמכרת ביותר בחנויות התקליטים. התקליט הראשון שלה אול מ"ח החנויות. אחרי שנמכרו עשרת-אלפים עותקים משלו תוך חודש ימים, גם התקליט השני תפס זמן רב את המקום הראשון ברשימת רבייה-מכר. עד שתקליטו של אריה אל זילבר תפס את מקומו.

העובדה שתקליטו של זילבר תפס את מקום תקליטה של אהובה עוזרי, מעניינת כשלעצמה. שני הזמרים מייצגים שתי שכבות שונות לחלוטין של רוקש-תקליטים. אהודיו של זילבר הם צעירים משכילים, גימנויסטים, בעיקר תושבי הערים הגדורות. הם מבינים את שפתה של אריאל, ה"מוסיקה שלו מדברת אל ליבם. הצלחתה הגדולה של להקת תמוז, שאליה השתייך זילבר, היתה בעיקר בשלוש הערים הגדורות. כשניקנו הופעות הלהקה על-ידי מיפי על אמנות לעם, והיא נשלחה אל עיירות-הפיתוח, נחלה כישלון מוחץ. בנתיבות וברוחם לא אהבו את החבריה מצפון תל-

בתל-אביב. עד אז נהגה לשיר מדי-פעם במועדונים ובחברות, וכמעט תמיד במיטבת המיסעדה, כפי שמעיד הבוס שלה: "הסיר רים שלי רקדו לפי הקול שלה".

יום אחד ליוותה אהובה זמר בשם בנימין נחום, שהתרגם מקולה והציע להברת ג'רון להוציא תקליט שלה. אגשי החברה שמעו קסטה פרימיטיבית שהוקלטה בהופעה, ו"החליטו בריבמקום להשקיע בצעירה האלמונית".

אילם אחרי שחמש-מאות התקליטים הראשונים הודפסו, החליטו אגשי החברה ל"המתין, הם לא ידעו איך לאכול את סיגנון השירה המיוחד של הזמרת האלמונית. לגמרי במיקרה הגיע אל משרדי ה"חברה המפיק התימני של להקת צילי ה"כרם, מאיר ראובני. כששמע את התקליט, התלהב ואמר: "יש לכם פה חומר-נפץ. אני קונה את כל ההמש"מאות".

מה שקרה לאחר-מכן, שייך כבר לאגדה הפרטית של אהובה עוזרי. 500 התקליטים נחטפו תוך ימים ספורים. ראובני דאג ש-

הקהל היה שרירי כולו באכסטה. אנשים מבוגרים מחו דימעה ולא ניסו כלל להסתיר את ריגשותיהם. נערות צעירות נצמדו אל הזות החבריים הפרטיים שלה, והיו כאלו שייבבו בכל רס. על הבימה ניצבה צעירה כיבדת-גוף מאתרי כלי-הנגינה היהודי הנדיר בולבול-טרטה, וייבבה ל"תוך המיקרופון:

"היכן החייל שלי? / מתי ארוץ לקראת תו? / מתי אחוש את ידו? / היכן החייל שלי? / מכתבים הוא לא שלח. / למה כולם שותקים, / למה לא מדברים, / האם איננו בחיים? / אתפלל למען, / אדליק נר לנישמתך, / אד היכן הוא קיברך? / אדמה את דמותך, / עתה אשמע את קולך, / לי נדמה שאתה נמצא כאן. / היכן החייל שלי?"

ברגע השיא של השיר, כשאפשר היה לחתוך את האוויר בסכין, עלו שני חיילים על הבמה כשדמעות וזלגות מעיניהם נשקו

היכן החייל שלי
 שואלת אהובה עוזרי, וחיילי צה"ל מתייצבים בהופעותיה בריצה על הבמה. הם קופצים על הבמה מנשקים אותה, ובתום ההופעה נכנסים לחדר ההלבשה ומבקשים אוטוגרפים.

עם החבריה מהכרם
 יושבת אהובה במיסעדת מגנדה, מדי-ערב, כשהיא מסיימת את הופעתה, היא נהגת לסגור את הלילה באחת ממיסעדות הכרם. במקום שבו נולדה מעריצים אותה.